

slaget, tillade mig at tage Underændringsforslaget Nr. 280 tilbage, idet vi saa forbeholde os vor Stilling til denne Sag til 3die Behandling.

Formanden: Underændringsforslag Nr. 280 paa Udvalgets Liste er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Bluhme: Det er i Anledning af Ændringsforslag Nr. 9, jeg har tilladt mig at begære Ordet. Naar jeg tager Ordet i denne Sag, da have de Betragtninger, jeg ønsker at fremsætte, til Baggrund min Stilling i sin Tid i Jernbanekommissionen. Den højtærede Minister har allerede ved en tidligere Forhandling anerkendt ikke alene min formelle, men ogsaa min moralske Berettigelse til min Stilling overfor Spørgsmaalet om Tantiemen som Følge af min Stilling i sin Tid i Jernbanekommissionen, hvor der var fremsat Forslag ikke blot denne Sag vedrørende, men ogsaa med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet. Ogsaa der har jeg i Kommissionen indtaget en Særstilling. Det var min Opfattelse, at det Forslag, som fremsattes i Jernbanekommissionen, var aldeles utilfredsstillende, for det første af den Grund, at der var for mange Lønningsklasser. Og det glæder mig at høre, at det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) forleden netop udtalte sig i samme Retning som jeg, nemlig for en Sammendragning af de lavere Lønningsklasser til een. Men i det hele mente jeg, at Sammendragningen skulde have været større, og endelig mente jeg, at Forslaget var aldeles utilstrækkeligt, idet min Opfattelse var den, at man skulde begynde med at højne Lønningerne fra nedens af og hellere give en større Begyndelsesløn end maaske en stærkere Stigning med Alderen og Klasserne, idet jeg gik ud fra, at det er i den unge Alder, da Manden gifter sig og sætter Bo og stifter Familie, hvor det gælder om, at han bliver nogenlunde stillet, saa han kan leve. Og særlig for Jernbaneetaten havde jeg den Anskuelse, at vi burde gøre saaledes, idet vi nemlig ganske vist som Regel ikke i de underordnede Stillinger forlange faglærte Folk, men vi forlange dog Folk, som man betror et vigtigt Arbejde i den daglige Færdsel. Og naar der skulde gøres Forskel paa Etaterne, kan jeg ikke nægte, at jeg vilde sætte særlig Pris paa, at man foretrak Jernbaneetaten frem for andre Etater, idet Forholdet

indenfor Jernbaneetaten er det, at Funktionærernes Gerning er faretruet, nerveanstrengende, og som bekendt sker der jo ofte Uheld, og i alle Tilfælde blive mange af dem udslidte i en tidlig Alder. Naar der skulde gøres Forskel paa Etaterne, var jeg mest tilbøjelig til at favorisere Jernbaneetaten. Men det var ikke min Mening, at man burde favorisere nogen, idet jeg ønskede, at vi i Jernbanekommissionen skulde søge gennem Ministeriet at komme i Forhandling med de forskellige Lønningsudvalg, vi havde — det foreslog jeg —, for at affatte ensartede Regler for Klasseinddeling, Avancement og Lønninger. Det kunde jeg ikke opnaa, det vilde man ikke.

Man gik heller ikke ind paa mine almindelige Betragtninger med Hensyn til, hvorledes en Lønningslov burde affattes. Jeg indsendte et Forslag i saa Henseende til det Underudvalg, der var nedsat i Jernbanekommissionen. Men dette Underudvalg tog aldeles ikke Notits af mit Forslag, og da hele Kommissionen heller ikke tog det op, var jeg nødt til at stille det som særegent Forslag, og det findes i Jernbanekommissionens Betænkning, og det er, som sagt, paa Grundlag af dette Forslag, at jeg grunder min Berettigelse til at gøre en lille Henstilling til det høje Ting og den højtærede Minister.

Naar der nu er nedsat en Kommission til at tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse, ligger deri en Indrømmelse fra vor Side, fra Regeringens Side, af, at Lønningerne ere utilfredsstillende, der ligger deri indirekte et Løfte om at forbedre Lønningerne. Men naar det er Tilfældet, naar man altsaa faktisk anerkender, at en Trang til Lønningsforbedring er til Stede for disse Klasser, forekommer det mig, at det ærede Udvalg og den højtærede Minister, om de end just ikke ville tage det Ændringsforslag, som det er her, saa dog maatte kunne blive enige om en foreløbig Godtgørelse til disse Mennesker, som upaatvivlelig, i alt Fald efter min Mening, allerede burde have haft en bedre Lønning. At en saadan bedre Lønning i og for sig tilkommer dem, ligger jo allerede deri, at, tror jeg, over 50 pCt. af de paagældende Funktionærer have faaet personligt Tillæg. Det viser jo tilstrækkeligt, at de Lønsetser, man den Gang vedtog, i Virkeligheden have været utilfredsstillende. Idet det altsaa for saa vidt er mig en Tilfredsstillelse nu at finde en sen Anerkendelse af Rigtigheden af mine Betragtninger og Forslag, som de fremkom i